

Sandefjord, 19. mai 2015: Vedtak i sak 9-2015.

Klager: NN.

Innklaget: Melin Collectors AS, Postboks 483 Skøyen, 0214 Oslo.

Saken gjelder: Om kravet er betalt i tide. Om inkassovarsel og betalingsoppgjøring er avsendt på betryggende måte.

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57. Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www..inkassoklagenemnda.no

1. Kravet.

Kravet gjelder et ubetalt fakturakrav til XX legesenter. Hovedkravet gjelder egenandel kr 186 og kr 49 i gebyr, totalt kr 235.

2. Saksforholdet.

Klager tok ut terminalfaktura etter konsultasjon 29.04.14. Da den ikke ble betalt til forfall, sendte innklagede en purring på vegne av fordringshaver. I purringen, som ble sendt 30.05.14 het det blant annet «Hvis totalbeløpet som fremkommer på denne purringen ikke er betalt innen 13.06.14, vil det bli sendt inkassovarsel med ytterligere gebyr». Purregebyr var lagt til kravet med kr 64.

Kravet ble inkassovarslet av innklagede på vegne av fordringshaver den 16.06.14. I varslet het det blant annet «Skjer ikke betaling innen forfallsdato, vil saken bli oversendt til inkasso og omkostninger vil påløpe i henhold til inkassoloven § 9». Ytterligere ett purregebyr a kr 64 var lagt til kravet. Da heller ikke dette førte til betaling, ble saken overført til inkasso og betalingsoppgjøring tillagt inkassoomkostninger med kr 400 ble sendt klager. I varselet, som var datert 10.07.14, het det blant annet «Overskrides betalingsfristen med mer enn 28 dager, vil omkostningene øke betydelig. I tillegg vil rettslig inkasso bli vurdert».

Innklagede sendte deretter «Varsel om mulig inndrivelse» der klager ble opplyst om at selskapet ville vurdere å oversende kravet til namsmannen/forlikrådet for rettslig inndrivelse. Tungt salær var nå lagt til kravet med kr 800.

Klager henvendte seg til Inkassoklagenemnda i e-post 05.01.15. Vedlagt klagen lå betalingsinformasjon for betaling av kr 200, foretatt 17.07.14, til en nærmere angitt konto. Av e-postkorrespondansen som fulgte klagen, fremgikk det at innklagede, etter å ha undersøkt med fordringshaver, formidlet at betalingen ikke var mottatt og at kravet ble opprettholdt.

Klagen ble oversendt innklagede, som i sitt tilsvaret til Inkassoklagenemnda anførte at innsigelsen var fremsatt for sent og fastholdt kravet om betaling av hovedstol og omkostninger.

3. Partenes anførsler.

Klager anfører at kravet er betalt. «[Betalingen] ble sendt til [en navngitt lege] bankkonto i XX legekantor fordi [behandlende lege] har sendt fakturaer med gebyr, tjenester som ikke eksisterte, dette to ganger».

Innklagede anfører at fakturaen, som tvisten gjelder, er en terminalfaktura som klager tok med seg fra legekantoret etter gjennomført konsultasjon. Den 30.12.14 mottas første e-post fra klager som hevder at kravet er betalt til en annen lege enn behandlende lege ved legesenteret. Kontoen beløpet er betalt til, skal være ukjent. Det er etter vårt syn ingen tvil om at klager ikke har betalt fakturaen det her er snakk om, klager har heller ikke betalt korrekt beløp, og har ikke benyttet seg av betalingsinformasjonene på terminalfakturaen. Salær har påløpt i henhold til inkassoforskriftens §§ 2-2 og 2-3 da klager verken betalte faktura, purring eller inkassovarsel. Endelig anføres at innsigelsen er fremmet for sent. Først i desember 2014 la klager frem disse,

til tross for tidligere nevnte brev sendt i mai, juni og juli 2014. Innklagede opprettholder krav om betaling av både hovedstol og omkostninger i henhold til inkassoloven §§9, 10 og 17, samt inkassoforskriften §§ 2-2 og 2-3.

4. Inkassoklagenemndas syn på saken.

Saken ble behandlet i fulltallig nemndsmøte 29. april 2015. Vedtak ble fattet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven. Loven gjelder inndrivning av forfalte pengekrav, men inneholder ikke regler om hvordan det underliggende sivilrettslige forhold skal løses. Dette er et spørsmål som hører under domstolene. I slike saker tar nemnda derfor ikke endelig stilling til hovedkravet, men bare om det er grunnlag for inkassokostnader. En vurdering av holdbarheten av hovedkravet og de innsigelser som er gjort gjeldende, kan da likevel få betydning.

Det følger av inkassoloven § 17 første ledd at skyldneren plikter å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivelse etter standardsatser fastsatt i forskrifter med hjemmel i § 19. Etter § 17 andre og fjerde ledd kan inkassokostnader likevel ikke kreves dersom skyldneren hadde innsigelse som det var rimelig grunn til å få vurdert før inndrivningen ble satt i verk med mindre skyldneren burde fremsatt innsigelsen tidligere eller kravet ikke er korrekt varslet.

Inkassoklagenemnda har først vurdert om klager har fremsatt en innsigelse hun burde fått vurdert, og om den i så fall er fremsatt i tide.

Slik Inkassoklagenemnda oppfatter klager, skal hun ha betalt kravet til en annen lege på legesenteret, i det hun to ganger tidligere skal ha opplevd feil i kravet fra fakturerende lege. Klager anfører å ha betalt kr 200 hvilket er mindre enn hovedkravet i saken. Hun har imidlertid ikke kunnet dokumentere at kravet er betalt til oppgitt konto, og hverken fordringshaver eller innklagede kjenner til kontoen som betalingen skal være gjort til. Nemnda har i sin praksis lagt til grunn at det er betalers risiko at betalingen blir foretatt til korrekt konto. Innsigelsen er således ikke holdbar og er heller ikke fremsatt i tide, i det den ikke er fremsatt før lenge etter at inkassoomkostningene var påløpt.

Inkassoklagenemnda har deretter, av eget tiltak, vurdert om fordringshavers inkassovarsel er i samsvar med gjeldende regelverk.

Inkassoloven § 9 inneholder ingen regel om at skyldner må informeres om kostnader som kan påløpe ved inkassopågang slik det fremgår av inkassoloven § 10 som gjelder betalingsoppfordring. I § 10 annet ledd bokstav e fremgår det at skyldneren i betalingsoppfordringen skal varsles om at unnlatt betaling kan føre til ytterligere kostnader.

I NOU 1983:8 er kravene til spesifisering i varslene omhandlet. Det fremgår der at det ikke kan kreves at det presist angis hvilke kostnader som vil påløpe. Det er tilstrekkelig å nevne at det vil påløpe ytterligere kostnader som kan bli belastet skyldneren. Det presiseres at det ikke under noen omstendighet må oppgis uriktig høye kostnader eller gis inntrykk av at dette er kostnader skyldneren må bære uavhengig av sakens utfall. Finanstilsynet har i sin tilsynspraksis innrettet seg etter dette, og har også lagt til grunn at verken inkassovarsel eller betalingsoppfordring uforbeholdent skal gi uttrykk for at det vil påløpe inkassokostnader (etter lett eller tung sats) ved unnlatt betaling innen de lovpålagte frister. Begrunnelsen er at en skyldner som fremmer innsigelser mot kravet som han har rimelig grunn til å få vurdert, ikke er erstatningspliktig.

Etter nemndas syn er både inkassovarslet og betalingsoppfordringen i strid med inkassoloven, idet de begge må forstås slik at oversittelse av betalingsfristen uten videre vil føre til økte kostnader. Det vises særlig til at det i inkassovarslet uttales at «omkostninger vil påløpe i henhold til inkassoloven § 9» og at det i betalingsoppfordringen uttales at: «Overskrides betalingsfristen med mer enn 28 dager, vil omkostningene øke betydelig».

I samsvar med etablert praksis mener nemnda at dette øker betalingspresset og utsetter klager for urimelig påtrykk, jf. inkassoloven § 8 annet ledd. Erstatningsplikten for de utenrettslige inkassokostnadene er da bortfalt, jf. inkassoloven § 17 fjerde ledd in fine.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak.

Klager gis medhold og plikter ikke å betale de utenrettslige inkassoomkostningene.

Rune Jensen
Leder Inkassoklagenemnda